

»Izkažimo čast
slavnim možem«
150 let od rojstva
dr. Franca Kovačiča

STR. 2

Rast sonaravnega vrta
Marijanišče dobiva
novo podobo

STR. 4-5

DOM 104

Bilten Zavoda Marianum Veržej in
salezijanskega poslanstva v Veržej
2016

Posebno žarišče
Božje milosti
Pogovor s Stanislavom
Duhom

STR. 8-9

Rok Slamek
Po lončarske izzive
na Majorko

STR. 14-15

Veržejski kotički
Marijin in
Dedkov kot

STR. 10

Programi Zavoda
Marianum Veržej
2017

STR. 16

Spoštovani gostje, sodelavci in prijatelji naše ustanove

Vsi vi ste del te zgodbe!

Leto 2016 se počasi nagiba k svojemu zatonu in nas kliče, da bi se ozrli na prehojeno pot iztekajočega se leta. Najprej bi se rad zahvalil vsem vam, dragi gostje, prijatelji in sodelavci, s katerimi smo pletli mrežo sodelovanja v različnih dejavnostih.

Mnogi izmed vas ste prišli, da bi za kratek čas izstopili iz kolesja vsakodnevnih obveznosti, da bi se lahko malo umirili, se srečali s samim seboj in svojo družino ter si nabrali novih moči za dušo in telo. Drugi ste prišli z namenom, da bi odkrivali in dopolnjevali svoje ročne spretnosti v domačih umetnostnih obrteh. Zato ste se ustavili v Rokodelskem centru DUO. Nekatere je pot pripeljala do nas z namenom, da bi raziskovali znamenitosti in lepote pomurske narave. Zopet drugi ste pripeljali v našo ustanovo svoje prijatelje, družine, sodelavce ali svoje učence, da bi skupaj razmišljali, se učili, molili ali pa iskali nove poti na »križiščih« življenja. Srčno upam, da je vsak našel vsaj kanček tega, kar si je želel najti.

Tako je bil Zavod Marianum Veržej skozi iztekajoče se leto stičišče tistih, ki so želeli preživeti konec tedna ob petju na pevskem koncu tedna ali pa bi želeli svoj pevski zbor obogatiti z novimi izziivi na intenzivnih pevskih vajah. Skupina kmečkih mož in žena si je želela malo oddiha od vsakodnevnega garanja, da bi si napolnila dušo z novim znanjem in duhovno dimenzijo. Moški zajtrk je zbral lepo število mož, ki se zavedajo poklicnosti in vloge očeta ter moža v družini. Tudi konci tedna za ženske so začeli poganjati korenine v naši ustanovi, saj so dali mnogim dekletom, ženam in materam priložnost, da se zavejo pomembnega poslanstva, ki ga opravljajo v družbi in družinah. Mnogi mladi, tako osnovnošolci kakor srednješolci, so se ob duhovno-izobraževalnih dnevih z različnimi programi (našimi in svojimi) pripravljali na življenje. Veliko mi pomeni tudi to, da ste mnoge družine pri nas našle prostor, ljudi in programe, ki vam dajejo podporo pri vašem vzgojnem delu in duhovni rasti. Želim si, da bi

bile prav družine neke vrste prioriteta v viziji naše salezijanske skupnosti in Zavoda Marianum, saj se prav v družini oblikuje drža človeka, ki s svojim življenjem drugim izpričuje vrednote za človeško dostojanstvo.

Veliko je še stvari, skupin in dogodkov, ki bi jih lahko nanizal kot del življenja naše skupnosti, a je preprosto nemogoče predstaviti vse.

Dragi sodelavci, prijatelji, gostje in dobrotniki. Vsi vi ste del te zgodbe in z vsakim vašim dejanjem se zgodba »duhovne oaze v Veržej« dopolnjuje. Vsaka vaša beseda, ki prinaša spodbudo, dejanje dobrote, pozitivna kritika, ponujena roka v pomoč in duhovna podpora so črke, ki pišejo zgodbo, da je življenje več kot zaporedje dni, tednov, mesecev in let. Več kot samo delo, učenje in hrana je življenje. Več kot vsakdanji boj za preživetje in več kot pot od rojstva do smrti. **Življenje lahko tako postaja srečanje, ki vsakemu udeležencu pomaga do uresničitve v tem, v čemer je najboljši, najbolj vreden spoštovanja, najbolj dostoj-**

Veliko mi pomeni tudi to, da ste mnoge družine pri nas našle prostor, ljudi in programe, ki vam dajejo podporo pri vašem vzgojnem delu in duhovni rasti.

janstven in Bogu podoben. V tem je tudi bistvo njegove sreče. In kot zanimivost še to, da te zgodbe o sreči nihče ne more pisati sam. Samo s skupnimi močmi – s črkami, ki jih ustvarja vsak posameznik in nas povezujejo, jo lahko pišemo.

To je torej razlog moje zahvale slehernemu izmed vas in povabilo k sodelovanju v prihodnje. Vedite, da prav zato vedno znova kličem blagoslov na vas, na vaše skupnosti in vaše družine! V želji in upanju, da se kmalu spet srečamo, vam želim miren konec tega leta in vse dobro v letu, ki prihaja z novimi izzivi.

Peter Pučnik, direktor Zavoda Marianum Veržej

»Izkažimo čast slavnim možem!«

Marca 2017 bo minilo 150 let od rojstva pobudnika in podpornika Marijanišča, duhovnika in zgodovinarja dr. Franca Kovačiča. V njegov spomin že leta potekajo Kovačičevi večeri, ki jih zadnja leta organizira naša hiša.

Tudi 15. aprila 2016 se je napolnila njegova dvorana v Marijanišču. Salezijanski duhovnik Mirko Rakovnik je s svojo izpiljeno besedo in izborom fotografskega gradiva izkazal čast slavnim možem, ki so delovali tako v Marijanišču kot v župniji Veržej, temu pa je z izbranimi ritmično duhovnimi pesmimi svoj pečat dodala še glasbena skupina Veselje iz Radenec.

Danes smo torej zbrani v dvorani, poimenovani po možu verženskih korenin, Francu Kovačiču, da bi izkazali čast slavnim možem, ki so orali in obdelovali veržensko versko in kulturno rodovitno grudo. Današnji spomin pa ni praznik samo za Marijanišče, današnji spomin je praznik za vsakega Verženca, ki kaj dá na svojo slavno preteklost, pa tudi na svojo sedanjost, še več pa seveda na svojo prihodnost.

Zato najprej vsi domačini, Verženke in Verženci, toplo, toplo pozdravljeni! Toplo pozdravljeni pa tudi vsi vi drugi, ki ste danes tukaj zbrani, ker znate ceniti velika dela slavnih mož, ki jih danes opevamo.

Srečna usoda, bi rekli, je Franca Kovačiča, želarskega otroka, naredila za enega največjih slovenskih mož, ki je opozoril nase z izjemnim razumevanjem tako družbeno svetnih stvarnosti kakor resničnosti duhovnega sveta. A njegova največja odlika ni bil njegov izjemen intelekt, ampak njegovo veliko in goreče duhovniško srce. Dr. Franc Kovačič je namreč bil predvsem duhovnik! Takoj ko spregovorimo o duhovništvu, se koordinate življenja popolnoma spremenijo. Sprememba je takšna, kot je sprememba iz geocentričnega sistema na heliocentričnega. Središče nisem več jaz, okoli katerega se mora vse vrteti, središče je sedaj nekdo Drugi, pisan z veliko začetnico. In tukaj prenehamo govoriti o usodi, ki naj bi vodila vse niti na statvah življenja. Statve življenja pri Francu Kovačiču je vzel v roke nekdo Drugi. Slep in neusmiljena usoda se je morala umakniti Njemu, ki je iz njegovega želarskega porekla želel narediti zlahtno tkanino življenja, ki bo mnogim v blagor, to je, v telesno in duhovno korist.

Kako Bog človeka pripelje tja, kjer ga za rešitev drugih potrebuje, nam lepo kaže egiptovski Jožef. To pa ne velja samo za svetopisemske zgodbe, nekaj takega se je zgodilo tudi v Veržeu! Anton Puščenjak! Je bila usoda, da je zbolel in ni mogel postati duhovnik ...

ali je morda Bog imel z njim drugačne načrte ... bolezni ... trpljenje ... sam s sestrami na velikem posestvu ...

Lahko bi kdo rekel: Taka je pač bila usoda. Vendar ne. Šele danes se jasno vidi, kako so bile v tkani- no njegovega življenja vpletene Bož-

je niti, in prav te dajejo pravi pomen in pravo vrednost njegovemu življenju: delati, darovati se za druge ... brez pridržkov ... če je potrebno, darovati vse, sebe in vse, kar imaš ...

Še preden je videl sadove svoje velikodušne življenjske daritve, ga je Bog poklical k sebi, po plačilo, saj je bilo primernejše, da je veliko slavlje ob blagoslovitvi Marijanišča spremljal iz nebeških višav in ne iz svoje trde bolniške postelje.

Dr. Franc Kovačič je bil rojen 25. marca 1867 v Veržeu, umrl pa je 19. marca 1939 v Mariboru. Življenjepisci o njem govorijo šele tedaj, ko je v Varaždinu začel obiskovati gimnazijo. Kako pa je bilo z njim v Veržeu, o tem nihče ne piše. Kdo je bil njegov dobrotnik, ki mu je omogočil vpisati se v gimnazijo in študirati teologijo, saj njegova želarska družina tega zagotovo ni zmogla sama. Ko je končal teologijo in bil 1894 posvečen v duhovnika, se je že kazal izjemen format njegove osebnosti. Njegova življenjska pot se je začela naglo in strmo vzpenjati.

Že naslednje leto je bil poslan na študij v Rim, kjer je na dominikanski univerzi Santa Maria supra Minervam doktoriral z vsemi odlikami. Leta 1897 je že postal redni profesor za filozofijo in fundamentalno teologijo v mariborskem Bogoslovnem učilišču. Njegovo Zgodovinsko društvo je v Mariboru odigralo izjemno pomembno vlogo. Kot izvedenec za zgodovino Slovencev je sodeloval na Pariški mirovni konferenci, kjer se je zavzemal za priključitev Prekmurja Jugoslaviji. Ogromno je pisal s področja filozofije, teologije in zgodovine. Mariborski mestni arhiv je sad njegove izjemne skrbi za sodobno zgodovinopisje.

Duhovnik Kovačič pa ob vsej slavi in uspešnosti nikoli ni pozabil domačega Veržaja. V otroštvu in mladosti je grenko izkusil, kaj to pomeni biti siromak, biti nič in ne imeti nič. Prav to ga je naredilo čutečega in razumevajočega za težave in probleme malih ljudi. Zato se je kot goreč duhovnik moral pogosto vpraševati: Kaj bo z mojimi dragimi Verženci, zlasti z zapostavljenimi in izkoriščanimi želarji in njihovimi otroki?

Kakšno prihodnost bodo imeli? Bodo našli velikodušne dobrotnike in se izvili iz ponižujoče revščine ali pa jim bo kruta usoda prisodila, da bodo hlapci in dninarji do konca življenja. Vedel je, da iz tega krutega mlina usode mladino lahko reši samo s takimi šolami, kjer bi bilo omogočeno šolanje tudi revnim.

Šola pa bi morala biti tu, v Veržeu, kjer ne valovijo samo ogromna žitna polja, tu valovi ogromno nadarjene in sposobne mladine, ki bi ob ugodnih možnostih lahko postala nekdo, sicer pa jo bosta počasi uničevala nevednost, revščina in alkohol. In Tisti, ki ima "usodo" ljudi v svojih ljubečih rokah, je zaskrbljenega duhovnika Franca Kovačiča, izjemnega organizatorja, pripeljal v stik s skromnim in tihim sanjačem Antonom Puščenjakom.

Tega, kar se je namreč Antonu Puščenjaku noč in dan pletlo po njegovi glavi, ne moremo drugače imenovati kakor sanje. V Veržeu je namreč želel ustanoviti šolo, kjer bi se podeželski fantje šolali in oblikovali v delavne, poštene, zavedne in verne Slovence. Veržej pa šola! A ko Božja previdnost poveže velikopotezne sanje nemoč-

Izkažimo čast slavnim možem, našim očakom po njihovih rodbinah. Bili so znameniti možje, svetovalci zaradi svoje pameti, vsestranski vidci v svojih prerokbah, voditelji ljudstva s svojimi nasveti in zaradi razumnosti v poučevanju ljudstva.

Med njimi so taki, ki so zapustili ime, tako da še odmeva njihova slava. Ti so možje usmiljenja, katerih pravična dejanja niso utonila v pozabo.

Njihova telesa so pokopali v miru in njihovo ime živi iz roda v rod. Ljudstva bodo pripovedovala o njihovi modrosti, občestvo bo oznanjalo njihovo slavo.

Iz Sirahove knjige

nega sanjača in izjemno podjetnost ter organizacijske sposobnosti koga, kot je bil duhovnik Franc Kovačič, tedaj se lahko začnejo dogajati čudeži.

»Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal« je tolikokrat napačno razumljen pregovor! A čudeži ne nastajajo, če človek ostane križem rok. Bog namreč pričakuje, da bo človek dal vse od sebe. In ko človek pride do skrajne meje tega, kar lahko naredi in kar zmore, tam Bog z veseljem nadaljuje čudeže. Anton Puščenjak je dal vse, kar je imel: vse svoje življenje, svojo družino in vso svojo posest ... Franc Kovačič pa vse svoje sposobnosti, ves svoj vpliv, ves svoj prosti čas.

In potem so se začeli goditi čudeži! Dne 20. avgusta 1911 blagoslov temeljnega kamna za Marijanišče, 27. oktobra 1912 blagoslov in odprtje Marijanišča ter prihod salezijancev. Tako se je začelo izjemno delo za mlade prav tu, v Veržeu.

Božji trmoglavec

ali Kako je don Bosko pretepal otroke

»Toda, Filomena, povej mi, ko se je don Bosko razjezil, je koga natepel?«

»Ne, gospa, po navadi ne. Nasprotno, s temi fanti je neverjetno potrpežljiv, da se včasih vprašujem, od kod to jemlje. Merlo mi je pripovedoval, da že od malega ni prenašal laži, predrznosti in krivice. Med te mlade, za katere dobro vem, kako ga izzivajo, posebno z medsebojnim ravsanjem, ko kdo na plano hitro potegne nožič, se vrže v njihov pretep, in da bi zaščitil šibkejše, je tudi prav, da prisoli kakšno klofuto. Nato potegne predrzneža na stran in mu v miru pove, kar mu gre, da se ohladi. Se pa najdejo bučmani, ki tega ne razumejo in trosijo okoli laži, da jim neskončno teži, preden jim odpusti. Tudi moj Lojzek. Ni tako dolgo, ko je od don Boska prejel brco v ta zadnjo.«

»Zakaj?«

»Zakaj? Ta nesrečnik se je poscal v mašno vino!«

»Oh, ljubi Bog! Se mu je mar zmešalo?«

»Potem. Najprej se ga je v zakristiji nacedil. Skoraj cel liter. To mi je povedal, ko sem ga dobro namlatila. Vsi ministranti pred njim so ga že pokusili in mu dopovedovali, da je neverjetno okusno. Tako je tistega jutra, ko je bil na vrsti za ministriranje, počakal, da je zakristan napolnil vrček in odšel, nato pa se je lotil steklenice in pokusil. A namesto da bi pokusil kapljico, je spil skoraj vse. Kaj pa zdaj? Jokaje mi je hitel pripovedovati, kaj bo, če bo kdo odkril. Ker je videl, da je vino belo, njega pa je že pošteno tiščalo, je lepo odtočil v steklenico. Ravno pravi čas.

Don Bosko je namreč prišel z zakristanom, da se obleče za mašo.

Med mašo pa, je nadaljeval, ni bilo vse dobro. Začelo se mu je vrteti, z očmi je zaškilil in rad bi bruhal ko vrag. Zganjal je neumnosti in odgovarjal kar nekaj tjavendan. Don Bosko se je prestrašil in ga takoj ob koncu maše vpraševal, kaj je narobe. Zakristan, ta prebrisanec, je vso stvar takoj razvozlat, tudi zato, ker je Lojzek v naglici pozabil začepiti steklenico. Ko je ugotovil, da je notri namesto vina ona druga tekočina, je šel pravit don Bosku.

Medtem ko je don Bosko, rekla bi, celo smeje se opazoval Lojzka, ga je namuznjeno vprašal, ali je sam pospravil celo steklenico. Lojzek, ves

od strahu in vina, je takoj ustrelil, da ne. Zakristanu se je jeza kadila iz vseh por. Da ne bom nakladala, tam so se prekarjali celo jutro in Lojzek je vedno ponavljal svoj ne, da je bil mogoče kdo drug, on pa gotovo in nikakor ne. Ko je tako preizkušal don Boskovo potrpežljivost, se je ta sklonil bliže k njemu in mu zavohal sapo ter hladno dejal: 'Dobro veš, da ne prebavljam lažnivcev.' 'Kaj res?' In mu je namenil krepko brco v zadnjo plat, da je kar poletel. Nato pa mu je dal metin bombon, da si je osvežil zadah, in ga šel čakati v spovednico. Lojzek se je skesano takoj šel spovedat.«

Odlomek je iz romana *Il testardo di Dio*, ki ga je napisala Maria Teresa Graglia Canonica (Turin, 1991).

Izmenjujeta se dve pripovedovalki: Gin in Filomena. Gin – babica avtorice pričujočega življenjepisa, katere mamo je don Bosko čudežno ozdravil – se je rodila na kmetih v Canavesiju. V pobožnosti je vdana svetemu Antonu in črni Mariji.

Preselila se je v Turin, saj je njen mož »meščan«, in postala mestna gospa, a počuti se osamljeno in izkoreninje-

no. Izključena. Sklene prijateljstvo s Filomeno, mesečnico, ki ohranja vso svojo čistost. Za Filomeno, ki ima dva otroke, je don Bosko več kot le far. Čeprav pozna vse njene življenjske podrobnosti, ga posluša otroško ljubeznijo. V vzgojo mu zaupa oba otroka. Gin na njeno prošnjo odkriva don Boskovo veličino. Iz njenega pripovedovanja odkrivamo živo in nenarejeno don Boskovo svetost.

V živo se vključujemo v turinsko družbo 19. stoletja z njenimi problemi: prostitucija, moralna beda, revščina... obenem pa spoznavamo njeno bogastvo in solidarnost. V pripovedi spoznamo še grofico Fontano, pri kateri Gin in Filomena vezeta. Grofica je otožna in osamljena, zato ji je v veselje poslušati o duhovniku don Bosku in ga želi spoznati. Srečanje z njim je globoko, nepozabno in odločilno ...

Radio Ognjišče - za male in velike!

Otroške oddaje v etru

Bim-bam-bom: Otroški zvonček, ki starše in otroke pospremi v vrtec ali šolo. Od ponedeljka do petka ob 7.10.

Sobotna iskrica: Zanimivi gostje, dobra glasba in klepet z najmlajšimi. Vsako soboto ob 9.00.

radio ognjišče

Iz zavodske kronike

4. 12. 2015 Odprtje 8. razstave slovenskih jaslic in jaslic Marije Kastelec iz Žirov

5. 12. 2015 Gost moškega zajtrka je bil p. Vili Lovše

5. 12. 2015 Obisk sv. Miklavža v župnijski cerkvi sv. Mihaela

11.-13. 12. 2015 Lončarski tečaj za pridobitev certifikata NPK lončar/lončarka

11.-13. 12. 2015 Duhovno družabni vikend za starejše osnovnošolce

11. 12. 2015 Obisk vodstva Čebelarke zveze Slovenije

Iz zavodske kronike

12. 12. 2015 Gostja ženskega zajtrka je bila Sonja Pungertnik

14. 12. 2015 Srečanje partnerjev za projekt Rokodelska akademija 3

17. 12. 2015 Letno srečanje članov Društva upokojencev Veržej

20. 12. 2015 Animatorji SMC Veržej obiščejo varovance Doma Lukavci

27. 12. 2015 Koledniška akcija, pri kateri so sodelovali Frančiškovi otroci

30. 12. 2015 Animatorji SMC Veržej na izletu v Varaždinu

Rast sonaravnega vrta

Ob Marijanišču je večja površina, ki je v preteklosti služila kot sadovnjak in njiva. Po nekajletnem premisleku o primerni ureditvi okolice, ki bo služila obiskovalcem ter gostom Penziona Mavrica in Rokodelskega centra, smo se odločili, da ob pomoči donacije švicarske salezijanske organizacije Don Bosco Jugendhilfe Weltweit ter z lastnimi sredstvi na tej površini uredimo sonaravni vrt in učilnico v naravi, ki bo posameznike in skupine ozaveščala o pomenu lokalne samooskrbe in sonaravnem življenju ter jim dajala primerno okolje za razvedrilo ali meditacijo.

Pomurje s svojo lego ima idelano lokacijo za vzpostavitev takšne učilnice, saj je to področje že v osnovi kmetijsko, hkrati pa je pomembno ozaveščati ljudi, predvsem mlade, da se odločajo za sonaravni način življenja. Tako spoznavajo tradicionalne rastline, ki so značilne za to področje, ter njihovo dejansko vrednost za obogatitev naravnega prostora, v katerem živimo.

Površino smo razdelili na posamezne sklope, ki bodo ljudi ozaveščali, kako pomembno je, da ohranjamo naravno bogastvo in na tak način bogatimo pokrajino ter naravno okolje, v katerem živimo: zasaditev zeliščnih gred, ekološki vrt, sadovnjak visokodebelnih dreves, travnik s čebelnjakom.

Vrt urejamo kot učilnico v naravi, kjer bodo učenci in dijaki, ki obiskujejo tehnične in naravoslovne dneve v Rokodelskem centru DUO, lahko spoznavali bogastvo rastlin in moč sonaravnega bivanja za zdrav način življenja. Tudi skupine, družine in posamezniki Penziona Mavrica bodo tu našli prostor za srečevanje, druženje in sprostitve.

Ker kot sestavni del zavoda deluje enota Marijanišče, ki omogoča izvajanje duhovnih programov, smo bili pri postavitvi in zasaditvi parka pozorni tudi na to dimenzijo, da bodo udeleženci programov v njem našli mir ter povezanost z naravo in z Bogom.

Ureditev parka je dolgoročna naložba, ki bo omogočala nadgradnjo dejavnosti zavodskih enot.

Po skrbnem načrtovanju in usklajevanju projekta z organizacijo Don Bosco Jugendhilfe Weltweit, katere člani so našo hišo tudi obiskali, se je v drugi polovici oktobra podoba okolice Marijanišča začela spreminjati iz dneva v dan.

V ureditev osnovne strukture so bili zajeti izravnava terena, ureditev in utrditev potk in ploščadi, priprava napeljav za električno napeljavo ter zasaditev dreves in žive meje.

V slabem tednu smo pod vodstvom Marka Štajnerja pripeljali in zasadili skoraj 100 dreves različnih vrst. V povprečju smo delo opravljali štirje ljudje. Če je bobcat izkopal 100 večjih in manjših lukenj, smo zasajevalci premetali za dve tovarnjakovi prikolici zemlje. Vsako drevo je tudi dodatno utrjeno s privezom na oporni kol. Sledila je še zasaditev več kot 1200 sadik, ki park uokvirjajo z živo mejo v dolžini 400 metrov. V novembru pa smo zasadili še več kot 50 sadik sadnih dreves, ki bodo sonaravnemu vrtu dala pravi čar domačnosti.

Če smo ljudje sadili, je dobri Bog dal svoj blagoslov, saj je med delom poslal obilico dežja in novo zasajena drevesa zalil. Upamo tudi, da bo dajal rast.

Iz zavodske kronike

1. 1. 2016 Praznično družinsko silvestrovanje

10. 1. 2016 Usposabljanje salezijanskih animatorjev

11.-14. 1. 2016 Izlet zaposlenih in sodelavcev ZMV v don Boskove kraje

23. 1. 2016 Župnijski oratorijski dan ob don Boskovem prazniku

29.-31. 1. 2016 Pevski vikend za otroške pevske zборе

5.-7. 2. 2016 Duhovne vaje za verženske prvoobhajance na Pohorju

Iz zavodske kronike

5.-9. 2. 2016 Šola tanga

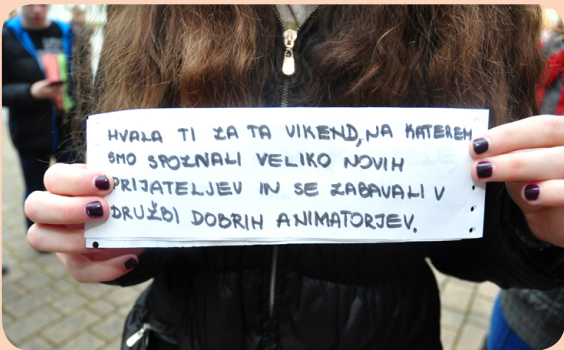
6. 2. 2016 Srečanje animatorjev v pripravi na poletne oratorije

9. 2. 2016 Obisk pustnih maškar iz Vrtca Veržej

12.-14. 2. 2016 Srečanje birmancev iz Sv. Jurija ob Ščavnici

22.-23. 2. 2016 Duhovne vaje za ministrante in ministrantke

26.-28. 2. 2016 Srečanje birmancev iz Središča ob Dravi

Čas za udomačitev

Karikamp

Že tretje leto zapored sta murskosoboška škofijska Karitas in Zavod Marianum Veržej organizirala Karikamp, ki je namenjen otrokom iz socialno ogroženih družin, da delček poletja preživijo ustvarjalno, zabavno in duhovno. Seveda je bilo največ navdušenja nad kopanjem v Termah Banovci in vodnih igrah.

Ustvarjalni kamp

Salezijanci v Veržeu skrbijo za poseben del ohranjanja slovenske dediščine – rokodelstva, ki pa se v Centru DUO ne le ohranja, temveč se znanje rokodelskih poklicev prenaša tudi na mlade. Tako so se otroci v počitniškem ozračju letos lotili lončarstva in pletenja iz slame. Ustvarjalno delo pa smo dopolnili z igro, kopanjem, veselim večeri in seveda molitvijo.

Oratorij za družine

Družine z vseh koncev Slovenije, nekatere že domače, druge so domačnost odkrile letos, so v Veržeu preživele pester počitniški teden. Čeprav je bilo največ časa namenjenega prostemu času in s tem kopanju ali potepanju po okolici, pa ni manjkalo pestrega programa tako za otroke kot za starše, pa tudi za vse skupaj. Otroke smo zaposlili z delavnicami, katehezami in igrami, starši pa so skupaj s Petrom Pučnikom razmišljali, kako pomembne so besede prosim, oprostite in hvala za naše medsebojne odnose, še posebno v družini. Poleg telesnega oddiha in okrepčila ni manjkalo duhovne hrane in možnosti za vsakodnevno sveto mašo, ki je bila vedno obiskana. Družine so se v krščanskem duhu povezale v prijateljskih in duhovnih vezeh med seboj in z Gospodom z željo, da se prihodnje leto spet srečajo.

Nogometni kamp

Letošnji športni kamp je bil ves v znamenju nogometa, saj so si otroci in mladi že tradicionalno želeli prav žogobrc. Trenerji so veliko učili, sodniki pravično sodili, vodja Grega Valič je poskrbel za dobro voljo in duhovno hrano, prav vsi pa so se dodobra »spočili« in utrdili svoja prijateljstva in znanstva. Drugo leto pa znova ...

Župnijski oratorij

Geslo letošnjega oratorija je bilo »Zdaj gre zares«. Osrednja nit oratorija je bila zgodba o Ostržku, ki se iz lutke, potem ko zmore uresničiti dobre želje in sklepe, spremeni v dečka, osebo. Obiskovalo ga je nekaj čez 50 otrok iz veržeske in sosednjih župnij. Zanje so skrbeli animatorji SMC Veržej, sestra Zalika in župnik Jože Brečko. Skozi cel teden so se udeleženci z zgodbo o Ostržku, pogovorom, katehezo, delom v skupinah in igro zabavali in se naučili marsikaj koristnega za življenje.

Iz zavodske kronike

6.-12. 3. 2016 Duhovne vaje za salezijance

9. 3. 2016 Velikonočna lončarska delavnica

13. 3. 2016 Srečanje starejših župljanov

18. 3. 2016 Odprtje 8. razstave slovenskih pirhov in pirhov sveta

18.-20. 3. 2016 Privlačna — vikend paket za tvoj razcvet

28.-29. 3. 2016 Salezijanska skupnost na izletu v »Emavs« (Mužlja in Beograd)

ZAPOSLjeni ZAVODA MARIANUM VERŽEJ:
(*stojijo*) **Ivan Kuhar**, vodja Centra DUO, **Angelca Fekonja**, kuharica, **Urška Ambrož**, lončarka, **Silva Žalik**, sobarica, **Bernarda Žarković**, kuharica, **Andrej Kotorščak**, hišnik, **Klaudija Štajner**, računovodkinja, **Marko Štajner**, vodja Penziona Mavrica, (*spredaj*) **Peter Pučnik SDB**, direktor, **Marko Suhoveršnik SDB**, namestnik direktorja.

SODELAVCI:
Slavica Čuk, **Vida Mužinčič**, **Tatjana Rauter** (*javna dela*), **Jožef Antonič** (*URI Soča*).

Iz zavodske kronike

10.-13. 4. 2016 Drugo zasedanje inšpektorialnega zbora SDB

13. 4. 2016 Delavnica *Milnik za mojo kopalnico*

15. 4. 2016 Kovačičev večer

15.-17. 4. 2016 Srečanje za družine *Pa ravno mi(dva)*

22.-24. 4. 2016 Srečanje za družine *Pa ravno mi(dva) 2*

6. 5. 2016 Odprtje razstave ročnih del

Posebno žarišče Božje milosti

Salezijanski duhovnik Stanislav Duh je letošnji zlatomašnik. 50 let duhovništva je okronal s prihodom v Veržej ali pa je premestitev z Rakovnika dobil za nagrado. Kdo ve? Vsekakor je sedaj bliže rodni grudi, ki se nahaja preko Mure, v Melincih. Vedno dobrovoljen in zgovoren mož dobro skriva svoja leta. Kljub preizkušnjam ostaja njegova vera neomajna in krščanska kultura način njegovega izražanja. Kot slovenist in lektor zna sogovornika mimogrede ujeti na besedo ter ga poučiti o pravilni rabi bogate slovenske govornice in pisane besede. A še veliko več se skriva za njegovo skromno držo ...

Prihajate z Melinec, ki je bilo nekdanj cvetoče polje salezijanskih poklicev. Od kod tolika rodovitnost in navdušenje za salezijanski duhovni poklic?

Na to vprašanje pravzaprav ni odgovora, to so Božja dela. Tudi Veržej je v tem pogledu, če ga primerjamo z okoliškimi župnijami, procentualno nadpovprečen. Zanj, človeško rečeno, se spodobi tak Božji dar, saj že začetek naše ustanove ni brez velike Božje milosti. V beltinski župniji, kamor Melinci spadajo, je naša vas imela največ poklicev, tudi za prošenje najštevilnejši obisk, pred leti z dobro duhovno pripravo, ki so se je radi udeleževali starejši ljudje

Marijanišče smo takrat glede na preteklost čutili kot duhovno pogorišče nekdanje veličine. Danes pa vemo, da je spodaj nekaj tlelo, kar se je čez desetletja razširilo v nov, četudi drugačen žar.

z Gornje Bistrice; tudi oni so glede duhovnih poklicev treh Bistic častna izjema.

Mislilim pa, da so poklici iz naše vasi velik sad pastoralnega dogajanja v Veržeu, o tem je najbrž nemalo povedal zdaj že pokojni g. Martin Maroša, nekdanji misijonar v Čilu in častni občan Veržeja. Salezijanci že na začetku navzočnosti v Veržeu niso nobenega kandidata za duhovniški poklic zavrnil, če se je izkazalo, da domači ne bodo mogli ničesar prispevati za njegovo šolanje. To je bila izrazita don Boskova dediščina. Tudi sestre hčere Marije Pomočnice, ki jih radi imenujemo kar salezijanke, so v Italiji bile prve, ki so vsako kandidatko sprejele, ne glede na njihov premoženjski položaj. Don Bosko je njihovim predstojnicam poudaril, da je poklic v posvečeno življenje nekaj tako velikega, da se vprašanje glede njihovega premoženjskega stanja sploh ne sme postavljati; imel je globoko zaupanje v Božjo previdnost. Ves čas svojega življenja je bil v velikih dolgovih, ki jih je počasi pošteno odplačeval, in ob tem naredil veličastna dela.

V salezijansko skupnost Veržej ste prišli avgusta. A gotovo

segajo spomini na veržejsko Marijanišče daleč nazaj v otroška leta.

V otroška leta ne, saj so prva leta po vojni družbene razmere salezijansko delo zbrisale iz seznama pedagoške dejavnosti, tako da sem o predvojnem pomenu veržejskega zavoda komaj kaj slišal. Skozi Veržej sem se kot osnovnošolec kakšenkrat v času žetve s kolesom peljal po slatino v Radence. Seveda pa pridige g. Maroše na misijonu, ki ga je imel leta 1952 na Melincih, niso zaobšle Veržeja. Vse svoje življenje ga je čutil kot posebno žarišče Božje milosti za široko okolico. Smo ga pa takrat glede na preteklost lahko čutili kot duhovno pogorišče nekdanje veličine. Danes pa vemo, da je spodaj nekaj tlelo, kar se je čez desetletja razširilo v nov, četudi drugačen žar.

V salezijanskem in cerkvenem okolju ste poznani kot načitan slovenist in lektor. Od kod ljubezen do pravilne slovenske besede in pravopisa?

Veselilo me je jezikovno področje in so to takratni predstojniki upoštevali. Rad bi študiral klasična jezika grščino in latinščino, pa je takrat zaradi načrtovane Srednje

verske šole bilo treba dati prednost slovenščini. Grščina, ki smo jo kot šolski predmet imeli v cerkveni gimnaziji v Zadru, mi je prišla prav, da sem lahko naredil diplomsko nalogo iz besedotvorja glede na Küzmičev prevod nove zaveze – Nouvi zakon ali testamentom (letnica izida 1771). Primerjati ga je bilo treba z grškim izvirnikom in katoliškim Japljevim prevodom (izid 1784). Seveda me od časa tega študija zanima vse, kar je novega na slovenskem jezikovnem področju. Prekmurščina je bila knjižni jezik do konca prve svetovne vojne, kar upravičeno dviga samozavest nas Prekmurcev.

Izmed mnogih vaših prigod je tudi ta, da ste pri Beogradu preplavali Donavo. Kdaj se je to godilo in zakaj ta potreba?

Ne Donavo, pač pa Savo, ki pa tam ni nič ožja od Donave. Rad sem to kakšnim sobratom poudarjal, bil sem v izvidnici in zaradi nas, ki smo opravljali to vojaško nalogo, je takrat Jugoslavija bila še kolikor toliko trdna. Mlajše sem rad nagovarjal, naj v potoku Želimeljščica race naženejo stran in se učijo plavati, če si že v kaj globljega ne upajo.

Je pa res, da smo kot izvidnica morali znati z orožjem preplavati Savo, in sicer tako, da smo si narezali trstiko, jo zvezali v dva šopa, ju povezali in na tem leže plavali z orožjem na sebi. To je bilo skupinsko. Posebej pa je neki rezervist prosil kapetana, da bi on in jaz preplavala Savo, ko so se drugi v čolnu peljali navzgor na otok. Odgovoril je »ne znam ništa«,

s čimer je hotel reči, da ne odgovarja za najino dejanje. Moj soplavec je bil debel, precej starejši od mene in priznam, da me je daleč pustil za seboj. Po drugi strani sva potem šla ob reki navzgor in še preplavala polovico reke do otoka. Je pa to nekaj, s čimer sem potem ob pravi priložnosti iz kakšnega zgovornega mlajšega lahko delal revo.

Kako je do Veržeja tekla vaša salezijanska pot? Kje vse ste bili in kaj vse so vam predstojniki naložili?

Kaplan sem bil eno leto, in sicer v Mokronogu na Dolenjskem, nato v Želimljem pri naših kandidatih in mladih sobratih (spominjam se tudi Preloga iz Veržeja) in obenem študiral, nato skupaj z g. Zadravcem, znan je kot časnikar pri Družini, poučeval slovenščino, po končanem poučevanju bil pet let v Celju, ko smo gradili nov zavod, zatem tri leta na Trsteniku za starejše sobrate, ko je tam bil župnik g. Jože Brečko, sedanji župnik v Veržeju, naslednja leta na Rakovniku v pastoralni več let z nalogo za prizadete pri Veri in luči in pa spovednik, ves čas pa z glavnim delom, ki je lektorsko, predvsem jezikovni pregled biografskih spominov na don Boska, v italijanščini so to Memorie Biografiche, 18 knjig (17 jih prevedel zaslužni profesor teološke fakultete dr. Valter Dermota, 18. pa g. Stane Okorn, nekdanji ravnatelj Srednje verske šole v Želimljem); jaz sem pri dvanajsti. Če bo nebeški Oče hotel, da to končam, mi bo moral precej podaljšati bivanje na zemlji.

V Veržeju ste že nekaj mesecev in tudi ne brez nalog. Ste vikar salezijanske skupnosti. Kako bi opisali življenje in dogajanje v Marijanišču in njegovi okolici?

Za zdaj samo delno poznam tukajšnje življenje in zlasti dogajanje v Marijanišču. Dolgo nismo, potem ko nam je bilo vrnjeno, vedeli, kaj bi s tem zavodom. G. Maroša si je z vsem srcem želel in v ta namen veliko molil, da ga ne bi prodali (če bi ga kdo sploh kupil). Sem pa prepričan, da zavod dobro opravlja v tej okolici celo nenadomestljivo pastoralno nalogo, vsa druga dejavnost v zvezi z njo ima glavni namen vzdrževanje primarne dejavnosti. Verne župljane zelo spodbujam, da bi radi z molitvijo podpirali to duhovno delo, saj je gotovo tudi veržejski župnijski skupnosti v blagoslov.

Posebej je neki rezervist prosil kapetana, da bi on in jaz preplavala Savo, ko so se drugi v čolnu peljali navzgor na otok. Je pa to nekaj, s čimer sem potem ob pravi priložnosti iz kakšnega zgovornega mlajšega lahko delal revo.

Iz zavodske kronike

8. 5. 2016 Srečanje družin prvoobhajancev

8. 5. 2016 Karitasova kulinarčna razstava

13. 5. 2016 Obisk kolektiva računalniškega podjetja iz Ljubljane

14. 5. 2016 AnimaStart – srečanje animatorjev v pripravi na oratorije

15. 5. 2016 Praznovanje prvega svetega obhajila

20.-22. 5. 2016 Privlačna – vikend paket za tvoj razcvet

Iz zavodske kronike

20.-22. 5. 2016 Dnevi slovanske kulture v Velehradu na Češkem

21.-22. 5. 2016 Praznovanje Marije Pomočnice

4. 6. 2016 25. mednarodni rally veteranov

10. 6. 2016 BioBlitz – 24 ur z reko Muro

18. 6. 2016 Odprtje razstave mozaikov *Pustite nam ta svet*

25. 6. 2016 Romanje cerkvenih krasilk in čistilk na Kurešček

Veržejski kotički

Prebivalci Veržeja se lahko pohvalijo z bogato zgodovino društvenih dejavnosti, naj si bo v formalni ali neformalni obliki. Iz zgodovine poznamo njihovo prizadevnost in čut za sočloveka, saj so se združevali že pri slavnih »šicarjih«, pomagali v Društvu za izgradnjo Marijanišča, mladi pa so bili člani Oratorija. Tudi danes ni društveno življenje nič siromašnejše. V Občini Veržej utripajo mnoga društva, tudi v župniji deluje vrsta skupin, ki ohranjajo bogato kulturno in versko izročilo. Med temi spoznamo dve zanimivi skupini, ki dajeta kraju poseben pečat.

Marijin kot

Začetek zanimive skupine veržejskih gospa je povezan z obnovo Marijanišča in tedanjim ekonomom Janezom Krncem. Ko je začel 2004 obratovati »Štrk«, jih je, prizadevne in vedno pripravljene pomagati, po drugi sveti maši povabil k »Štrku« in so se odzvale. Srečanja so takoj postala redna in nepogrešljiva. Članice so še vedno ene in iste, ravno pravnjke po številu, da so se lahko,

od začetka večkrat, kasneje pa enkrat letno, s kombijem odpravile na izlete in romanja. Ime Marijin kot izhaja iz zgodovinskih okoliščin, saj je bil nekdanj stranski oltar s kipom Marije Pomočnice v veliki kapeli Marijanišča prav na mestu, kjer je sedaj »Štrk«. Članice so na ime zelo ponosne. Tudi zaradi tega vedno rade priskočijo na pomoč pri župnijskih in zavodskih dogodkih.

Dedkov kot

Vsako nedeljo po drugi sveti maši, okoli pol enajste ure, se v bližnji gostilni Kasač že več kot 20 let srečujejo člani Dedkovega kота. Pobudo zanj je dal Andrej Repija. Druženja trajajo največ uro in pol, saj si ne morejo dovoliti, da bi jih soproge doma čakale z nedeljskim kosilom. V Dedkov kot se lahko včlani vsak občan, ki pričakuje prvega vnuka. Med dolžnostmi je skrb za kr-

ščansko izročilo in pomoč pri vzgoji vnukov. Ob druženju se med drugim posvetujejo o reševanju konkretnih težav v družinah članov in se spodbujajo, kar ni težko, saj so to moške z veliko smisla za humor in polni optimizma. Članov je okoli 30, imajo tudi svoje članske izkaznice. Z veseljem sodelujejo pri raznih akcijah, tako v kraju, župniji ali v Marijanišču.

Ustvarjalna mladost

Rokodelska učna delavnica z lončarskim ateljem je zaživela s polno močjo. To dokazuje vedno večji obisk skupin, ki si ne le ogledajo rokodelsko delo, temveč se vanj vključijo in s svojimi rokami doživijo delček slovenske tradicije. Med skupinami je bilo največ šolskih, iz vse Slovenije.

- 22. 12. 2015 Biotehnična šola Rakičan
- 3. 2. 2016 Gimnazija Želimlje
- 14. 3. 2016 OŠ Črenšovci
- 16. 3. 2016 OŠ Ljutomer
- 3. 4. 2016 GŠ Antona Martina Slomška Maribor
- 6. 4. 2016 OŠ Cezanjevci
- 12. 5. 2016 OŠ Mokronog
- 19. 5. 2016 Vrtec Cven
- 23. 5. 2016 Vrtec Ljutomer
- 26. 5. 2016 OŠ Majšperk
Vrtec Mala Nedelja
- 27. 5. 2016 OŠ Rodica
- 30. 5. 2016 Gimnazija Bežigrad
- 31. 5. 2016 Šolski center Nova Gorica
- 1. 6. 2016 OŠ Koseze
- 3. 6. 2016 OŠ Slivnica
OŠ Mihe Pintarja Toleda Velenje
- 7. 6. 2016 OŠ Ljutomer
- 9. 6. 2016 OŠ Poljčane
OŠ Olge Meglič Ptuj
- 10. 6. 2016 OŠ Žiri
OŠ Vodmat Ljubljana
- 11. 6. 2016 OŠ Tolmin
- 14. 6. 2016 Gimnazija Vič, Gimnazija Ormož
- 16. 6. 2016 OŠ dr. Vita Kraigerja Ljubljana
- 8. 9. 2016 Gimnazija Želimlje
- 15. 9. 2016 OŠ Brinje, Grosuplje
- 16. 9. 2016 OŠ Kranjska Gora
- 19. 9. 2016 OŠ Alojzija Šuštarja Ljubljana
- 21. 9. 2016 Gimnazija Vič
OŠ Rakek
- 22. 9. 2016 OŠ Medvode
- 26.–30. 9. 2016 Srednja frizerska šola Ljubljana
- 27. 9. 2016 OŠ Vižmarje Brod
- 3.–5. 10. 2016 Srednja frizerska šola Ljubljana
- 6. 10. 2016 OŠ Dragomelj
OŠ Križevci
- 7. 10. 2016 OŠ Dramlje
- 8. 10. 2016 Gimnazija Bežigrad
- 12. 10. 2016 OŠ Antona Aškerc Velenje
- 13.–14. 10. 2016 OŠ Veliki Gaber
- 17. 10. 2016 Gimnazija Jurija Vege Idrija
- 20. 10. 2016 Srednješolski center Velenje
- 28. 10. 2016 OŠ Danile Kumar Ljubljana

Iz zavodske kronike

26. 6. 2016 Nedelja jubilentov
v župniji Veržej

26. 6.–2. 7. 2016 Tabor Frančiškovi
otrok

1.–8. 7. 2016 Oratorij za družine

4.–7. 7. 2016 KariKamp

9. 7. 2016 Lončarska delavnica
raku tehnike

18.–21. 7. 2016 Ustvarjalni kamp

Iz zavodske kronike

25.-30. 7. 2016 Župnijski oratorij

29. 7.-12. 8. 2016 Družina in življenje

1.-4. 8. 2016 Nogometni kamp

28. 8. 2016 Dekanijsko romanje na Ptujsko goro

6. 9. 2016 Razstava likovnih izdelkov GoForMura

18. 9. 2016 Blagoslov obnovljenega križa v Banovcih

»Kraj, kjer spoznaš, da še obstajajo dobri ljudje.«

Razstave v Centru DUO

8. RAZSTAVA SLOVENSКИH JASLIC, JASLIC OTROK IN JASLIC MARIJE KASTELEC
4. december 2015–7. februar 2016

Lepo je videti povezanost mlade in stare generacije in »učenje drug od drugega«. Krasna razstava! Negujte lepo ljudsko izročilo in dober odnos med generacijami še naprej.
Marinella Špeglič, Medgeneracijsko društvo Lučka, Koroška, 4. 12. 2015

Če bi ocenjevali razstavo jaslic od 1 do 10, si razstava zasluži 100+. Ostali smo brez besed, kaj vse človeški um presega in kam gre naša domišljija. Čarobno.
Dejan, Petra, Val, Lili, Francka, 5. 12. 2015

Kaj vse se da narediti iz medenjaka, lesa ... Odlično in zelo lepo. Tudi doma bomo naredili kaj takega.
Aleš in Tatjana Kosi iz Laškega, 19. 12. 2015

Vse pohvale ustvarjalcem. Polni navdihujočih misli odhajamo od vas in vam iskreno čestitamo za ustvarjalne ideje.
Kolektiv Biotehniške šole Rakičan, 22. 12. 2015

8. RAZSTAVA PIRHOV SLOVENSКИH POKRAJIN IN PIRHOV SVETA
18. marec–30. april 2016

Čestitam! In kličem Božjega blagoslova pri delovanju Centra DUO z vsemi dragocenimi sodelavci.
s. Damjana HMP, 20. 3. 2016

Čudovito! Vaša razstava je prekrasna. Veliko pirhov različnih tehnik, ob katerih ti »obstane« srce in »zastane« dih.
Domen, Marjan in Vlasta iz Lenarta, 26. 3. 2016

Za božič imate čudovite razstave jaslic, za veliko noč pirhe ... Kar ako naprej ...
Prijatelji Prekmurja iz Trsta, 27. 3. 2016

Hvala vam za lepo razstavo. Polepšali ste nam praznični popoldne. Kar tako naprej.
Družba iz Murske Sobote, Ljubljane in Primorske

Še bova prišla, čestitke ... Zanimiva tehnika in izvirnost, domišljija. Vzbudi idejo, da tudi doma poskusiš pirhe malo drugače. Lepo, vse pohvale.
Ana, Danilo iz Maribora, 28. 3. 2016

Čudovita razstava. Čestitamo umetnikom. Hvala Bogu za takšne darove.
Družina Recek, 3. 4. 2016

RAZSTAVA ROČNIH DEL KLEKLJARIC IN DRUŠTVA UPOKOJENCEV VERŽEJ
6. maj–6. junij 2016

Prikolesarili smo do prelepega kraja Veržej. Od tod odhajamo bogatejši in polni novih idej.
Otroci, starši in vzgojiteljice vrtca Cven, 19. 5. 2016

Tih deževen dan, lepa priložnost za ogled prečudovite razstave. Pohvale vsem, ki se trudijo izdelati prečudovit izdelek. Kar korajžno naprej!
Feliks in Majda, 24. 5. 2016

Čudovita ročna dela! Kaj bi podivjani moški svet brez ustvarjalnih žensk, ki moški svet polepšajo, kultivirajo in umirijo. Moč ženskam.
Romana Š., 25. 5. 2016

Hvala za čudovite trenutke in veliko zanimivih informacij, vezanih na našo kulturno dediščino.
5. a. in 5. b razred, OŠ Olge Meglič Ptuj, 9. 6. 2016

BIOBLITZ 24 UR Z REKO MURO: AQUAVIVA IN AQUALUTRA
9.–16. junij 2016

MOZAIKI MAJE POHAR, PUSTITE NAM TA SVET
18. junij–31. avgust 2016

Vsem sodelavcem in organizatorjem: vsa čast vam. Hvala, ker ohranjate ljudsko tradicijo in nam jo ponujate na ogled. In hvala za prijaznost.
Bajsovi, 27. 6. 2016

Razstava nam je vzela dih. Najljubši mozaik nam je sova na levi strani dvorane. Vsi so prečudoviti. Če bi bili naprodaj, bi vse kupili in jih obesili doma po hiši.
Družina Cergolj, 8. 7. 2016

Zelo lepo. Človeška domišljija in spretne roke nimajo meja, če ustvarjajo iz svoje biti. Hvala za prijaznost in gostoljubje.
Damjana in Andrej, 13. 8. 2016

BIOBLITZ 24 UR Z REKO MURO: RAZSTAVA LIKOVNIH IN FOTOGRAFSKIH DEL NATEČAJA
5.–19. september 2016

Čestitke in vse priznanje pobudnikom, umetnikom in vsemu osebju za idejo, ustvarjalnost in skrb, da dediščina ne gre v pozabo in da se ohrani narava. Bravo. Uspešno naprej.
Meri, Tone Bogataj, Škofja Loka, 3. 9. 2016

Izredno ste prizadevni in pridni. Ostanite taki še naprej in naj vam Bog pomaga pri uresničitvi vaših ciljev.
Skupna Društva invalidov Žiri

IDRIJSKA ČIPKA NEKOČ IN DANES
25. september–25. november 2016

Rezerviram si modro obleko za maturantski ples!
Katka P., 25. 9. 2016

Štiri ljubiteljice Banovcev smo tukaj 2x letno. Vedno smo navdušene nad razstavami v prostorih Centra DUO. Tudi ta z izdelki iz čipke je čudovita.
Majda, Ida, Anka, Jana, 27. 9. 2017

Veliko uspeha in volje še naprej. Bravo!
Barbara P. J., Turistična zveza Gornjega Posočja, 12. 10. 2016

Enkratna razstava izdelkov tradicionalne in sodobne domače obrti.
Upokojenci iz Medvod in Pirnič, 20. 10. 2016

Iz knjige gostov Penziona Mavrica

Imeli smo se super. Odlično za mlade družine, lepo urejeno, gostoljubje in duhovna oskrba.
Družina Remic, 26. 4. 2016

Od nedelje do petka smo preživeli lepe dni v vaši družbi. Odločitev je padla: vidimo se ponovno.
Jakopinova babi in dedi, vnukinji, 28. 4. 2016

Tukaj je vse O.K. (čistoča, prostori, osebje, predvsem pa bogata domača hrana). Tudi prijaznost na vsakem koraku veliko šteje. Hvala.
Simčevi, 1. 5. 2016

Ponovno smo tu in utrip zaposlenih je odličen. Hvala za nasmejane, srčno čutne obraze. Želiva vam še naprej veliko miru, harmonične odnose, otroško igrivost, veliko radosti in vsega, kar vas notranje polni in bogati.
Andrej in Damjana z Vrhnike, 18. 8. 2016

Kraj, kjer spoznaš, da še obstajajo dobri ljudje. Kraj, kjer se spočije

duša in telo. Kraj, kjer ne ostaneš ravnodušen in odideš s prelepimi občutki.
Družina Krmelj, 25. 8. 2016

Pika na i je bilo lončarjenje. Nikoli si ne bi mogel predstavljati, da tako enostavna zadeva nikakor ni tako enostavna. Zelo mi je bilo všeč, kako se vidi kakršnokoli odstopanje od napotkov, če ne takoj, pa ob koncu, ko glinice ni več na vretenu. Zlati napotek je bil: Vedi, kdaj moraš končati. Pri programiranju so stvari malo težje očitne, pri skledicah pa se takoj vidi, ali bo držala vodo ali ne. Da ne govorim o simetriji izdelka. Fizične analogije se mi zdijo super. Toliko vzporednic sem videl med lončarjenjem in programiranjem, da se mi to zdi vredno kar malo večkrat poskusiti. [...] Kar je bilo mišljeno, da bo elegantna majolka, je na koncu izpadla kot posoda za komaj par arašidov v našem Fun Room-u. Samo je moja in takšno hočem imeti. ☺
Jaka Bohinc, 13. 5. 2016

Vtisi z Miholovega sejma

Pozdravljeni. Vrnili smo se z Miholovega sejma. Bilo je zelo dobro, sproščeno ozračje. Spoznali smo kar nekaj ljudi in seveda kar malo drugačen pristop do življenja. Vse je bolj sproščeno in veselo. Zanimanja za naše izdelke je bilo veliko in naša stojnica je bila zelo obiskana in oblegana. Še enkrat hvala in še drugič.
Ciril Burgar, Melodija Mengeš

Pozdravljeni, vesela sem, da sem lahko bila del Miholovega sejma, zato bi se vam rada še enkrat zahvalila za povabilo. Obenem bi tudi rada pohvalila samo izvedbo prireditve, ker vem, da je vloženo veliko truda, časa in energije. Bilo je lepo. ☺
Nina Štivan

Iz zavodske kronike

21. 9. 2016 Ocenjevanje prleške tünke in mesa iz zaseke

25. 9. 2016 Župnijsko žegnanje in Miholov sejem

30. 9.–2. 10. 2016 Privlačna – vikend paket za tvoj razcvet

7.–8. 10. 2016 Karitasov seminar V objemu dobrote

7.–9. 10. 2016 Tečaj pisanja ikon

9. 10. 2016 Obljube Frančiškovihih otrok

Iz zavodske kronike

21.-23. 10. 2016 Srečanje družin z Iga

21.-23. 10. 2016 Srečanje mladih redovnikov

27. 10. 2016 Delavnica izdelovanja jasic

4. 11. 2016 Delavnica za ohranitev piskroveza

4.-5. 11. 2016 Zbor salezijanskega mladinskega gibanja

18. 11. 2016 Moški zajtrk z Igorjem Gruberjem

Po lončarske izzive na Majorko

Moja lončarska zgodba se je nepričakovano začela pred skoraj štirimi leti v lončarski delavnici Centra DUO Veržej. V takratnem lončarskem tečaju za *nacionalno poklicno kvalifikacijo*, ki ga je obiskovala sestra Monika, se je sprostilo eno mesto. Ker kot absolvent prve stopnje študija nisem imel več veliko študijskih obveznosti, so me po priporočilu sestre povabili na tečaj. Na lončarskem vretenu se je moje življenje popolnoma zavrtelo.

Na pot

Prihajam iz Renkovec, ki je sosednja vas dobro poznani lončarski vasi Filovci. Ampak kljub bližini me lončarstvo nikoli prej ni tako zanimalo. Že od malega pa sem svojo kreativnost izražal na različne načine, saj se kreativnost v družini prenaša že več generacij. Veliko časa sem preživel v dedkovi čevljarski delavnici, kjer sem ga opazoval pri delu ali pa sam kaj ustvarjal. Ob osnovni in srednji šoli sem vsak teden obiskoval likovno delavnico Mirka Rajnarja. Takratno ljubezen do slikanja z oljem na platno sem nekako ob študiju smeri Računalništvo in informacijske tehnologije opustil. V prostem času sem se ukvarjal z raznimi programerskimi projekti, izdelavo spletnih strani, grafičnim oblikovanjem, z video produkcijo in pozneje sem vzel tudi samo fotografijo. Kot sem že omenil, sem v obdobju absolventskega staža prišel v stik z lončarskim vretenom. Po končanem vsakodnevem trimesečnem tečaju želja po delu z glino ni ugasnila. Ker si nisem mogel privoščiti dobrega lončarskega vretena, sem si ga izdelal sam. S sestro sva garažo počasi spremenila v lončarsko delavnico. Sam sem nato nadaljeval študij in sem poredko našel čas za glino. Vmes sem tudi obiskal dvodnevno delavnico tehnik *raku* in *obvara* v Veržej. Na koncu 2. letnika druge stopnje študija sem si omislil umetniško ime oz. znamko *Deltamud* (sklop grške črke delta in angleške besede mud - po slovensko blato). Šele začel sem delo, in sem že naletel na priložnost, ki je nisem mogel kar tako spregledati. Lončarska umetnica Maria De Haan iz Londona, ki sem ji sledil na enem izmed socialnih omrežij, je iskala asistenta za pomoč v lončarskem studiu na otoku Majorka. Poslal sem ji email s kratkim opisom sebe in povezavami do fotografij mojega dela. V nekaj minutah sem dobil odgovor z vprašanjem, ali lahko pridem čez štiri dni. Doma sprva niso bili navdušeni nad idejo, da bi kar tako odpotoval v neznan kraj, tako daleč k nekomu, ki ga sploh ne poznam. Ampak sam se ne bojim izzivov in avantur, zato sem zagrabil priložnost in po nekaj spoznavnih telefonskih klicih je letalska karta bila rezervirana.

Maria De Haan prihaja iz Londona in že dve leti živi na Majorki. Z lončarstvom se ukvarja že 12 let. Izobraževala se je pri raznih lončarjih po svetu, med drugim tudi pri med vsemi lončarji dobro znanim mojstrom Simonu Leachu. Več let je tudi za nekaj mesecev na leto delala pri lončarju na Karibih, kamor se še danes vrača na počitnice. Skozi leta je

Za lončarskim vretenom v domači delavnici

razvila svoj stil in osvojila razne tehnike. Najbolj pa je poznana po *dimnem žganju* (angleško *Smoke firing*). Trenutno živi in deluje na Majorki, kjer ob hiši v idiličnem lončarskem studiu na prostem tudi poučuje. V najemu ima tudi studio z vrtom v središču vasi.

Lončarsko delo

Na Majorko sem prispel v sredo 7. septembra 2016 zvečer. Maria me je pričakala na letališču in iz največjega mesta Palma sva se odpravila v gore v dobre pol ure oddaljeno vas Deiá. Takoj sem bil očaran nad arhitekturo kamnitih vasic v gorovju. Deiá je čudovita vas, kjer živi veliko umetnikov in Angležev. Po večerji sem razpakiral kovček in se odpravil spat, saj me je naslednji dan čakal prvi delovni dan. Moji dnevi na Majorki so se začeli po 9. uri, saj sva delo začela ob 10. uri. Prvi dan se je začel z mešanjem in gnetenjem gline. Maria z mešanjem dveh različnih glin dobi svojo unikatno mešanico. Naučila me je bločnega gnetenja, s katerim glino hitro in učinkovito zmešamo. Medtem ko je Maria izdelovala večje skledice, sem sam po njenih navodilih izdelal 20 skodelic za čaj. Naslednji dan sva se lotila izdelave skledic s primernimi luknjicami za odlaganje kitajskih palčk. Ko so se izdelki do določene mere posušili, sva jim oblikovala spodnji del in rob. Po nekaj dneh so izdelki bili popolnoma suhi in moja naloga je bila, da jih previdno prenesem do peči. To je bila kar fizično zahtevna naloga, saj je peč v

drugem studiu, do katerega tečejo zelo dolge stopnice. Moja stalna naloga je bila nalaganje in praznjenje peči.

Na začetku novega tedna sva počistila in pripravila studio za prvo delavnico, ki traja pet dni po osem ur z enournim premorom. V studiu sva tako poučevala tri prijateljice iz Belgije. Dve sta že imeli nekaj izkušenj z vretenom, tretja pa še ne. Uporabljale so enako glino kot Maria, zato je bilo potrebno veliko mešanja in gnetenja gline, za kar sem skrbel jaz. Tudi sam sem pobral kakšen nasvet, ga po končanem dnevu preizkusil in izdelal svoj najvišji izdelek do sedaj. Maria je bila presenečena nad mojo sposobnostjo in naslednji dan sem na željo učenk demonstriral, kako se naredi krožnik in pekač. Po končanem tednu smo izbrane izdelke spekli

Ker si nisem mogel privoščiti dobrega lončarskega vretena, sem si ga izdelal sam. S sestro sva garažo počasi spremenila v lončarsko delavnico. Sam sem nato nadaljeval študij in sem poredko našel čas za glino.

in učenke so si jih lahko odnesle domov. Sledil je najnapornejši teden, saj sva se pripravljala na prvo razstavo in je bilo treba dokončati in izdelati še kar precej izdelkov. Tako se je zgodilo, da sva delala tudi po 15 in 17 ur na dan. K tako dolgemu delovniku je pripomoglo, da sva čez dan ustvarjala nove izdelke in se pripravljala za dimno peko, ki sva jo zaradi obilnega dima izvajala pozno ponoči.

Podobno tehniko peke sem že poznal od prej, a še nikoli nisem imel priložnosti, da bi jo preizkusil. To je bila ena od mojih najljubših lončarskih izkušenj, ki sem jih doživel tam. V sod sva po slojih nalagala biskvitno pečene lonce, ki sva jih obdala z žaganjem, kosi lesa, časopisnim papirjem, vrvico, namočemo v slano vodo, morsko travo, kavo, raznimi vrstami soli, olupki banan, limon, pomaranč, avokada,

Cap de Formentor

solato in bakrov oksid. Na vrhu soda sva nato prižgala ogenj in ga počasi ohranjala dve do tri ure. Ko se je vnel celoten sod, sva ga pokrila in do jutra se je vsebina dovolj ohladila, da sva ga lahko odprla. Z vsakim odprtjem soda je sledilo prese- nečenje, saj nikoli zares ne moreš vedeti, kaj bo prišlo ven. Na belih loncih so nastali razni čudoviti dimni vzorci črne, modre, zelene in ponekod tudi rdeče barve.

Skodelice, skledice in velike skledice pa je še pred razstavo bilo treba glazirati. Maria sama meša svojo glazuro, zato sem najprej popisal material, ki ga potrebujeva, in nato sva šla v nakup. Najprej sva skupaj zmešala dve testni glazuri, nato pa je mešanje velike količine že preizkušene glazure z negotovostjo zaupala meni, saj sem to delal prvič. Recept je bil v angleščini, imena sestavin na embalaži pa so bila v španščini, in ker so nekatera bila podobna drugim, lahko hitro pride

Odprtje soda po dimni peki

do pomote. Glaziranje je zadnji korak izdelave keramike, in kolikor gre kaj narobe, so lahko vsi izdelki neuporabni oziroma nezadovoljivi. Ker ni bila zadovoljna s testnima glazurama, sva vse izdelke glazirala z že preizkušeno glazuro.

Na dan odprtja prve razstave sva delala končno postavitve in iz peči sem prinesel še vroče lonce iz črne šamotirane gline. Izdelki so bili razstavljeni v sproščujočem ambientu nekdanje kitajske restavracije. Zvečer ob odprtju so tako bile na voljo za pogostitev kitajske dobrote. Razstavljene kose je med razstavo, ki je potekala od četrтка zvečer do nedelje popoldne, bilo mogoče tudi kupiti.

Po razstavi je sledila še druga enotedenska delavnica s tremi ženskami iz Anglije, Nemčije in Švice. Ena je že imela nekaj izkušenj, drugi dve še nobenih. Že med delavnico sva se lotila izdelave novih loncev, saj se je kar nekaj kosov na prvi razstavi prodalo in do druge razstave je bilo le še deset dni. Vse izdelke sem nato fotografiral v fotografskem studiu prijateljice Joanne, ki se prav tako ukvarja s keramiko in predvsem s poslikavami na izdelke, ki jih dobi iz tovarne. Nekaj izdelkov pa sem tudi fotografiral v čudovitem prostoru, kjer sva v naslednjih dneh pripravila razstavo. Za obe razstavi sem tudi oblikoval plakate.

Teško je strniti vsa videnja in občutke na kos papirja. Več utrinkov z nepozabnega potepanja kmalu na rokslamek.com.

Utrinek z druge delavnice

Druga razstava je potekala v prostoru trgovine s čudovitim starinskim pohištvom iz Mongolije. Razstavljenih je bilo več kosov predalnikov, miz, klopi, ogledal in raznih okrasnih elementov. Lončeni izdelki so bili lepo razporejeni po samem pohištvu. Ob odprtju je na čudovitem vrtu bila pogostitev z razno pijačo in lokalnimi dobrotami. Po razstavi je sledila zabava in nato mi je še ostalo nekaj prostih dni, ki so prehitro minili. Zato sem se odločil, da svoj obisk podaljšam za deset dni.

V prihodnjih nekaj dneh sem na vretenu izdelal še en izdelek, Marii izdelal spletno stran in ji pomagal za zimo pripraviti studio na prostem. Nato sem se odpravil na svojo šestdnevno avanturo okoli otoka.

Vas Deiá

Lepote Majorke

Začetek avanture pa ni potekal docela po načrtu. Maria me je zjutraj odložila na letališču. Ker sam nisem mogel najeti avtomobila, Maria pa se je lahko vrnila šele po 17. uri, sem se z avtobusom odpravil v središče mesta Palma. Pozneje mi je le uspelo najeti avtomobil in sem se odpravil na pot. Moj cilj je bil potovati okoli otoka čim bližje morju in obiskati čim več plaž, naravnih lepote in čudovitih krajev. Ker mi prvi dan ni uspelo opraviti zadane poti, da bi prihranil čas in denar, sem kar prespal v avtomobilu. Naslednji dan sem že navsezgodaj nadaljeval pot. Zvečer sem se še zadnjič okopal v morju in prav tako prespal v avtomobilu. Naslednja dva dni pa sem si ob svoji začrtani poti rezerviral hotel. Zadnjo noč sem se vrnil v vas Deiá, kjer sem se poslovil od Marie in prespal pri prijateljici, saj je Maria gostila svoje domače. Zjutraj sem se še tako odpravil na zadnji del poti. Na tem potovanju se mi je v spomin vtisnilo kar nekaj krajev, med njimi tudi farma kaktusov, kjer imajo na poljih na tisoče kaktusov in veliko različnih vrst. Obiskal sem tudi podzemne jame Cuevas del Drach. Cala Mesquida, ena izmed mojih najljubših plaž, je plaža, kjer poleg peščenice in kamnite plaže, čez peščene sipine pokrite s travo, tečejo čudovite lesene sprehajalne poti. Cap de Formentor je čudovit rt, kjer na pečini na 384 m nadmorske višine stoji svetilnik. Do tja vodi vijugasta cesta, zasnovana s strani istega arhitekta kot osupljive ceste do Sa Calobre, ki jo imenujejo tudi Kačja cesta. Ta slikovita cesta in plaža Cala de Sa Calobra mi bosta prav tako za vedno ostali v spominu. Svojo pot sem po več kot 600 prevoženih in več kot 50 prehojenih kilometrih okoli otoka ter vse skupaj 50 dni na Majorki, končal zvečer na letališču.

Spomini in načrti

Po dveurnem letu sem izstopil iz letala v Gradcu, kjer me je čakala sestra z družino. Tako se je moja lončarska in popotniška avantura končala v precej hladnejšem ozračju, a s toplimi spomini. Ta izkušnja je na meni zagotovo pustila velik pečat in mi odprla nove poglede in poti. Kljub trdemu delu v studiu sem z Mario ali sam skoraj vsak dan šel plavat, na sprehod ob morju ali si ogledat kakšne zanimive bližnje kraje. Ob koncih tedna pa smo obiskali tudi bolj oddaljene kraje, zabave in med prijatelji prirejali večerje. Okusil sem tudi več tipičnih španskih in lokalnih jedi, kot so Paella, španska omleta in španska klobasa Chorizo. Tamkajšnji ljudje so zelo

prijazni, bolj odprti ter bolj spodbujajoči do sebe in drugih. Teško je strniti vsa videnja in občutke na kos papirja. Več utrinkov z nepozabnega potepanja pa kmalu na rokslamek.com.

Prepričan sem, da se bo moja lončarska zgodba še nadaljevala. Maria me je že povabila, da ji naslednje leto pridem znova pomagat in takrat morda tudi sodelovat na razstavi. Načrt za prihodnost je najprej končati magistrsko nalogo, ki jo bom pisal drugo leto na študentski izmenjavi prav tako v Španiji, in sicer v Barceloni. Maria se ne preživlja izključno z lončarstvom, zato mi je tudi svetovala, naj ostanem v svoji stroki, saj je lončarstvo garaško delo in je zaslužek v moji stroki večji. Čeprav menim, da denar ni vse, pa vseeno odpira mnoga vrata. Zato bom v prihodnosti poskušal najti pravo ravnotežje med stresnim programiranjem in sproščujočim lončarstvom. Kot sem zapisal zadnji stavek v svojem dnevniku: »Fin, pero no por siempre« oziroma »Konec, toda ne za vedno.«

Moj zadnji (tukaj še ne pečen) izdelek na Majorki

Zavod Marianum Veržej vabi ...

STIKI

MARIJANIŠČE

Peter Pučnik

040 360 729 ≈ peter.pucnik@marianum.si

PENZION MAVRICA

Marko Štajner

051 370 377 ≈ penzion.mavrica@marianum.si

ROKODELSKI CENTER DUO

Ivan Kuhar

051 654 778 ≈ center.duo@marianum.si

PROGRAMI 2017

2. DECEMBER 2016–2. FEBRUAR 2017

9. razstava slovenskih jasic in jasic Marije Bizjak

29. DECEMBER 2016–1. JANUAR 2017

Silvestrovanje za družine

20.–22. JANUAR 2017

Otroški pevski zbori

3.–5. FEBRUAR 2017

Res lepo je na deželi – vikend za kmete

19.–21. FEBRUAR 2017

Duhovne vaje za ministrante

24.–26. FEBRUAR 2017

Duhovne vaje za birmance in pobirmance

7. APRIL–2. MAJ 2017

9. razstava slovenskih pirhov

21.–23. APRIL 2017

Vikend za družine »Kakor otroci«

30. APRIL 2017

Sveta birma v župniji

4. MAJ–3. JUNIJ 2017

Razstava DU Veržej in pomurskih klekljaric

28. MAJ 2017

Prvo sveto obhajilo v župniji

16. JUNIJ–31. AVGUST

Poletna razstava

25. JUNIJ–1. JULIJ 2017

Tabor Frančiškovih otrok

2.–4. JULIJ 2017

Ministrantski kamp

7.–14. JULIJ 2017

Oratorij za družine

9.–13. JULIJ 2017

KariKamp

16.–20. JULIJ 2017

Ustvarjalni kamp

24.–29. JULIJ 2017

Župnijski oratorij

11.–14. AVGUST 2017

Duhovne vaje za zakonce

13.–17. AVGUST 2017

Športni kamp

1. OKTOBER 2017

Miholovo – župnijsko žegnanje in Miholov sejem

6.–8. OKTOBER 2017

Tečaj pisanja ikon

DATUMI IN DOGODKI SO INFORMATIVNI IN SE LAHKO SPREMEMIJO.
ORGANIZATORJI SI PRIDRUŽUJEJO PRAVICO DO SPREMEMB. SPREMLJAJTE
NAPOVEDNIK NA WWW.MARIANUM.SI

PENZION MAVRICA

ODPIRALNI ČAS

ponedeljek - nedelja 7.00–22.00

STORITVE

Nočitev z zajtrkom25 €

Nočitev s polpenzionom30 €

Nočitev s polpenzionom in kopanjem35 €

POČITNIŠKI PAKETI

Vikend paket67 €

5-dnevni paket156 €

7-dnevni paket210 €

Popusti za otroke: do 5 let brezplačno; od 5 do 15 let 50% popusta. 5 ali 7-dnevni počitniški paketi vključujejo: 5 ali 7 x polpenzion, 3 ali 5 x kopanje, pokušina lokalnega vina, ogled centra DUO in animacije v rokodelskih delavnicah.

Doplačilo turistične takse: odrasli 1,20 €, otroci 0,60 € na osebo/dan.

IZPOSOJA KOLES

4 ure6 €

1 dan10 €

Popusti za goste Penziona Mavrica.

TRIO KAMP IN ZEMLJANKE

Odpiralni čas

od 20. maja do 30. septembra

Nočitev v zemljanki (do 5 oseb)30 €

Kampiranje s polpenzionom10 €

Kampiranje odrasli5 €

Kampiranje otroci3 €

Cena za nočitev v zemljanki in kampiranje predstavlja stroške komunalnih in energetskih storitev ter vzdrževanja kampa. Doplačilo turistične takse: odrasli 0,60 €, otroci 0,30 € na osebo/dan.

VSE CENE VKLJUČUJEJO DDV. PRIDRUŽUJEMO SI PRAVICO DO SPREMEMBE
CEN. ZA ORGANIZIRANE SKUPINE CENE IN ČAS ODPRTJA PO DOGOVORU.

ROKODELSKI CENTER DUO

ODPIRALNI ČAS

Med letom (september-junij)

ponedeljek - petek 9.00–15.00, sobota 9.00–12.00

Počitnice (julij-avgust)

ponedeljek - sobota 9.00–17.00

STORITVE

Vodeni ogled rokodelskega centra, zemljank, ekumujeja in trenutne razstave

.....2,00 € odrasli; 1,00 € otroci

Tehnični dan z rokodelcem (2 uri)

Ogled rokodelskega centra, 1 delavnica z rokodelcem, predstavitev rokodelske panoge, izdelava preprostega rokodelskega izdelka5,00 € na osebo

Dve delavnici z rokodelcem (3 ure)8,00 € na osebo

Krajše usposabljanje (12 ur)

Rokodelec predstavi rokodelsko panogo in udeležence seznani z osnovami rokodelske panoge, ki nato izdelajo zahtevnejši rokodelski izdelek (6-10 oseb)

.....120,00 € na osebo

Daljša usposabljanja (40 ur)

Rokodelec predstavi rokodelsko panogo in udeležence seznani z osnovami rokodelske panoge, ki nato izdelujejo rokodelske izdelke (6-10 oseb)

.....220,00 € na osebo

Usposabljanje za pridobitev Nacionalne poklicne kvalifikacije – NPK (180 ur)

Program usposabljanja za pridobitev NPK posameznega rokodelskega poklica (6-10 oseb)

.....900,00 € na osebo

Individualna ura z lončarko (1 ura) ...20,00 € na osebo

ZA ŠOLSKE SKUPINE

Tehnični dan izvajamo skupaj s CŠOD in traja 4 šolske ure, učenci pa se preizkusijo v 2 rokodelskih delavnicah, ogledajo si tudi Center DUO (zemljanke, Ekumujej, razstave)8 € na učenca

Rokodelska šola v naravi je namenjena aktivnemu spoznavanju kulturne dediščine rokodelstva in naravnih posebnosti, ki jih ponuja Pomurje. Učenci se skozi rokodelske delavnice, ki jih vodijo posamezni mojstri, seznani z rokodelsko dediščino in sami izdelujejo rokodelske izdelke. Program je lahko obogaten z različnimi aktivnostmi, ki jih ponuja okolica (Gozdna učna pot Mrtvice reke Mure, spust z raftom po Muri, vožnja z brodom, kopanje v bližnjih termah ...). Urnik in izhodiščna cena se izdelata za vsako skupino individualno in vključuje aktivnosti glede na želje šole.

Po dogovoru in željah izvajamo delavnice in usposabljanja iz naslednjih rokodelskih panog: lončarstvo, modeliranje z glino, pletenje iz ličja, slame ali šibja, (umetnostno) kovaštvo, polstenje (filcanje), medicarstvo, izdelovanje rož iz krep papirja in druge.